

D ů v o d y :

První otázkou je, zdali před vyhlášením úpadku povolená a prováděná vnucená správa, vyhlášením úpadku nedotčená, neodložená a nezrušená, mění se v nějaký jiný útvar úkojového práva do té míry, že by obor správce působení, v §§ 109 a 111 ex. ř. uvedený, vyhlášením úpadku doznal nějaké změny, jmenovitě nějakého zúžení. Rekursní soud právem zodpověděl tuto otázku záporně, neboť taková vnucená správa nedoznává nijakých změn, nepřestává býti exekuční vnucenou správou, podléhající dozoru a moci exekučního soudu, a také zůstávají nezměněny činnost vnuceného správce a jeho postavení. Druhou otázkou je, zdali za vnucené správy reality jest jediné vnucený správce oprávněn, podati návrh na nucené vyklizení místnosti nájemníkovy na základě usnesení příslušného soudu, k výpovědi podle zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 85 sb. z. a n. svolivšího, a zda může takový návrh učiniti také vymáhající strana byt i třeba se souhlasem správce úpadkové podstaty. Otázka tato může býti řešena jenom s hlediska §§ 109 a 111 ex. ř. a rekursní soud právem zodpověděl ji v ten rozum, že ono oprávnění přísluší jediné vnucenému správci. Podle §u 99 ex. ř. nesmí se povinný proti vůli vnuceného správce účastniti jakýmkoli způsobem na vedení správy. Vnucený správce vykonává mezi jiným také výpovědní právo z nájemních smluv; on jediné může také žalovati na zrušení nájemních smluv a prováděti nucené vyklizení na základě exekučních titulů, neboť to všecko dle §§ 109 a 111 ex. ř. náleží do oboru jeho činnosti jako vnuceného správce. V této činnosti podléhá jenom dozorčímu právu exekučního soudu a nemá co činiti s orgány jiného řízení, tedy ani s orgány úpadkového řízení. Ani za úpadku není dle §u 99 ex. ř. povinnému dovoleno, mísi se do věcí vnucené správy, což platí i o správci úpadkové podstaty. Poněvadž dlužník neprokázal souhlasu vnuceného správce k podání návrhu na nucené vyklizení, což by se musilo státi dle §u 9 ex. ř. s podaným návrhem, rekursní soud správně rozhodl, že ani dlužník, ani správce úpadkové podstaty nebyli k podání tohoto návrhu oprávněni, a proto právem rozhodl o návrhu zamítavě.

Čís. 3596.

Uplatňování vylučovacího nároku dle §u 37 ex. ř. není na závalu, že žalobce neohlásil při výkonu exekuce vylučovacího práva k věcem, ba naopak byl výkonnému orgánu nápomocen při jich zabavování.

(Rozh. ze dne 11. března 1924, R I 187/24.)

Žalobu, by zjištěno bylo vlastnické právo k zabaveným věcem a by prohlášena byla exekuce na ně za nepřipustnou, procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

Důvody:

Žalovaní trvají na mylném právním názoru první stolice, že, když žalobkyně při výkonu exekuce neohlásila k zabavovaným předmětům nároků vlastnických, naopak sama označila výkonnému orgánu zabavitelné předměty, v zájemném protokolu seznámené, a nabídla je k sepsání, svolila tím k soudnímu zabavení řečených předmětů a že tím pozbyla svých práv na zabavených předmětech vůči vymáhajícímu věřiteli. Sluší v této příčině přisvědčiti odvolacímu soudu, že tyto takto zjištěné počiny žalobkyně nelze považovati za vzdání se vlastnického práva k zabaveným předmětům, které nyní uplatňuje touto žalobou. Platíť o projevech vůle dle §u 876 obč. zák. předpis §u 869 obč. zák., aby byl projev vůle právoplatný, musil by býti učiněn svobodně, vážně, určitě a srozumitelně, neboť, nemá-li těchto náležitostí, nemůže vytvořiti ani práv, ani závazků. Zákon sám s prohlášením třetích osob při výkonu exekučního zabavení ohledně nároků, které si osoby tyto činí na zabavované předměty, nespojuje nijakých důsledků právních, nýbrž dává zřejmě podle instrukce pro výkonné orgány na jevo, že ohlášení nebo neohlášení takových nároků při výkonu exekučního zabavení má jedině význam pro rozsah prováděné exekuce. Ostatně vzdání samotné má vzhledem ku předpisu §u 1444 obč. zák. vždy jen význam jednostranného projevu, jenž, aby se stal závazným, potřeboval by přijetí druhou stranou (§§ 861, 939 obč. zák.). Jest nerozhodno, jaké okolnosti přiměly žalobkyni k jejímu chování při výkonu exekučního zabavení, ale jisto jest, že chováním tím nebyla způsobem, v §u 869 obč. zák. uvedeném, projevem její vůle, že se vzdává vůči vymáhajícímu věřiteli vlastnického práva k zabavovaným předmětům, aniž práva uplatňovati vlastnictví žalobou dle §u 37 ex. ř. Jistě tu je závažno, že jakákoliv prohlášení třetích osob při výkonu exekučního zabavení jsou pro samý výkon zabavení bez vlivu, že k výkonu dojde, ať vlastník mlčí, nebo mluví, a že otázka vlastnictví může býti vyřešena jedině rozepří podle §u 37 ex. ř. Z toho plyne, že v období výkonu exekuce vystupuje zřetelně jistá bezbrannost třetích osob ve příčině jimi tvrzených nároků vlastnických, že se zásah výkonné moci proti nim nedá odvrátiti ani mlčením ani lomením, že tedy jejich počiny právě v tomto období dlužno přijímati se zvláště přísnou kritičností, a že zejména, jde-li o konkludentní projevy, tím bedlivěji dlužno dbáti předpisu §u 863 odstavec druhý obč. zák.

Čís. 3597.

Dosavadní dlužník zůstává, jak v případě §u 1406 obč. zák., tak v případě §u 1409 obč. zák. zavázán, dokud nebyl zvláštním prohlášením, byť se i stalo jen konkludentním činem, ze závazku propuštěn. Pouhým přijetím nového dlužníka věřitelem se ještě nesproštuje.

(Rozh. ze dne 11. března 1924, Rv I 1473/23.)